

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

22 noiembrie 2017

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Elena Covalenco,
Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui

Matiuc Serghei xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 06.12.2016 – 27.02.2017;
2. Instanța de apel: 22.03.2017 – 18.04.2017;
3. Instanța de recurs: 27.10.2017 – 22.11.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 27 februarie 2017, Matiuc Serghei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.264 alin.(1) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 220 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

A fost respinsă solicitarea procuroului V.Ciobanu cu privire la încasarea din contul lui S.Matiuc a cheltuielilor de judecată legate de efectuarea expertizei judiciare.

2. Prima instanță, examinând cauza în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Matiuc Serghei, la 15 august 2016, aproximativ la ora 12.30, posedând permis de conducere, fiind treaz, conducând automobilul de model „xxxxxx”, cu n/î C RI xxxxxx, deplasându-se pe str.Vadul lui Vodă din direcția str.Uzinelor spre str.Mihai Sadoveanu, mun.Chișinău, încălcând pct.45 subpct.1) lit.a), b), c), d), subpct.2) și subpct.11 lit.f) din Regulamentul circulației rutiere, potrivit cărora conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de factori precum: starea psiho-fiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, starea vehiculului și particularitățile încărcăturii, situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, conducătorul de vehicul este obligat la trecerile pentru pietoni cu circulația neregulată să cedeze trecerea pietonilor aflați în traversarea drumului pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului,

astfel nemanifestând prudență sporită la trafic și neținând permanent cont de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere de care trebuie să țină cont fiecare conducător la determinarea vitezei, benzei de circulație și a modalităților de conducere a vehiculului, ajungând la trecerea de pietoni nedirijată, a tamponat pietonul minor xxxxxxx, care traversa strada Vadul lui Vodă, mun.Chișinău pe trecerea pietonală de la dreapta spre stînga conform direcției automobilului sus indicat care, potrivit raportul de expertiză medico-legală nr.2958/D din 13.10.2016, s-a ales cu vătămare medie a integrității corporale, sub formă de fractura osului ishiatic pe dreapta, traumă cranio-cerebrală închisă manifestată prin comoție cerebrală, plagă contuză în regiunea mentonieră, ce a dus la dereglarea sănătății de lungă durată.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

- procurorul, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă încasarea de la S.Matiuc în folosul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 84,00 lei, suportate pentru efectuarea expertizei medico-legale, invocând că instanța, contrar prevederilor art.227-229 Cod de procedură penală, nu a dispus ca suma dată să fie încasată de la inculpat în beneficiul statului;

- avocatul I.Ponici în numele inculpatului, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie exclusă în privința lui S.Matiuc pedeapsa complementară, deoarece instanța nu a ținut seama de faptul că în cazul cînd se stabilește pedeapsa cu amendă sau cu muncă neremunerată în folosul comunității, pedeapsa complementară nu se aplică, aceasta poate fi aplicată doar în cazul cînd inculpatului i se stabilește pedeapsa cu închisoare.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2017, a fost respins apelul declarat de către procuror și admis apelul declarat de către avocatul I.Ponici în numele inculpatului, casată sentința, în partea stabilirii pedepsei și în această parte pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui S.Matiuc recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal i s-a stabilit pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 220 unități convenționale, fără aplicarea pedepsei complementare. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel, reținând motivele invocate de apelanți în apel sub care se critică sentința primei instanțe, a conchis că pedeapsa stabilită de prima instanță inculpatului sub formă de amendă este una echitabilă și proporțională faptei comise, care își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului S.Matiuc.

Totodată, instanța de apel a concluzionat că prima instanță, la stabilirea pedepsei penale lui S.Matiuc, incoret a aplicat și pedeapsa complementară sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport, de rînd ce din contextul normei de care acesta a fost recunoscut vinovat în baza art.264 alin.(1) Cod penal, aceasta poate fi aplicată doar pentru pedeapsa principală sub formă de închisoare nu și pentru celelalte forme de pedepse alternative, din care motiv urmează a fi exclusă din pedeapsa penală stabilită lui S.Matiuc.

Consecvent, instanța de apel a respins argumentul procurorului, prin care a solicitat încasarea de la inculpat a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei medico-

legale în privința părții vătămate L.Savin, deoarece acestea sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale întru acumularea probatoriului necesar, care sunt trecute, de fapt, în contul statului și nu urmează a fi încasate de la inculpat. Acțiunile date țin de activitatea organului de urmărire penală, care au un rol activ în procesul de depistare a diferitor circumstanțe care dovedesc infracțiunea și identifică făptuitorul, pentru aducerea învinuirii de stat. Trecerea cheltuielilor judiciare în procesul penal în contul statului își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul C.Scutelnic care, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, pe motiv că instanța, contrar prevederilor art.385 alin.(1) pct.14), 397 pct.5) Cod de procedură penală, nu a dispus ca suma de 84 lei pentru efectuarea expertizei medico-legale a părții vătămate L.Savin să fie încasată de la inculpat în beneficiul statului, conform prevederilor art.227-229 Cod de procedură penală și incorect instanța de apel a exclus în privința inculpatului pedeapsa complementară sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, ignorând prevederile art.61, 75 Cod penal.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond ori de apel.

Recurentul în recurs a invocat ca temei de casare a deciziei instanței de apel art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Motivul recurentului, precum că atât prima instanță, cât și instanța de apel incorect nu au dispus încasarea de la inculpat în folosul statului a sumei de 84 lei, care sunt cheltuieli suportate la realizarea expertizei medico-legale a părții vătămate L.Savin, este neîntemeiat.

Astfel, potrivit art.227 alin.(1) și (3) și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, care se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Totodată, cheltuielile judiciare sunt suportate de inculpat sau sunt trecute în contul statului.

În cazul supus judecății, cheltuielile pentru efectuarea expertizei medico-legale în privința părții vătămate L.Savin, în mărime de 84 lei, au fost trecute în contul statului.

Colegiul penal constată că, instanța de apel corect a respins solicitarea procurorului de a fi dispus spre încasare de la inculpat cheltuielile suportate la realizarea expertizei medico-legale, deoarece, potrivit prevederilor art.143 alin.(1)

pct.6), alin.(2) Cod de procedură penală, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat.

Argumentele recurentului precum că la individualizarea pedepsei, instanța de apel nu a ținut seama de prevederile art.61, 75 Cod penal și incorect a exclus în privința inculpatului pedeapsa complementară sub formă de privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, nu pot fi reținute.

Colegiul penal, sub aspectul vizat atestă că, norma penală de care a fost recunoscut vinovat și condamnat S.Matiuc în baza art.264 alin.(1) Cod penal, la momentul comiterii faptei, până la modificările operate prin Legea nr.207 din 29.07.2016, în vigoare dihn 07.11.2016, se sancționa cu amendă în mărime de pînă la 300 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 3 ani cu (sau fără) *privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de pînă la 2 ani.*

Astfel, din norma sus citată rezultă că, legiuitorul a prevăzut că pedeapsa complementară facultativă a privării de dreptul de a conduce mijloace de transport poate fi aplicată doar în situația în care instanța aplică pedeapsa principală cu închisoarea, în celelalte cazuri, respectiv când se stabilește pedeapsa cu amendă sau cu muncă neremunerată în folosul comunității, pedeapsa complementară nu este prevăzută de lege.

Prin urmare, Colegiul penal enunță că, instanța de apel, prin casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, just a exclus pedeapsa complementară în privința lui S.Matiuc.

La fel, neîntemeiat este și argumentul recurentului, precum că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, deoarece după cum rezultă din decizia recurată, dimpotrivă, instanța, conform art.414 alin.(3) Cod de procedură penală, s-a pronunțat detaliat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea este bine argumentată, motivată și nu contravine prevederilor art.394 Cod de procedură penală.

Deci, analizând materialele cauzei și hotărîrea instanței de apel atacată, instanța de recurs consideră că, în speța examinată nu au fost constatate erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului acuzării și admiterea apelului apărării, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art.417 Cod de procedură penală.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar și, potrivit legii, decide asupra inadmisibilității

recursului declarat de procuror ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 18 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui Matiuc Serghei, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 decembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu